

Arrest

nr. 82 150 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn.

1.2. Op 30 december 2011 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.07.2011 werd ingediend door:

Naam: A. {...}

Voorna(a)m(en): K. {...}

Nationaliteit: Syrische

Geboortedatum: {...}

Geboorteplaats: AL HAMRA

identificatienummer in het Rijksregister {...}

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: {...} 2060 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft de verwantschap met de burger van de Unie niet afdoende aangetoond.

Om de verwantschap met de burger van de Unie aan te tonen, dient betrokkene een geboorteakte of een uittreksel uit de geboorteakte voor te leggen die gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten in het land waar de akte werd uitgegeven. Betrokkene legt een attest van de Syrische ambassade in Brussel voor. Dit attest kan geen officiële geboorteakte of uittreksel uit de geboorteakte vervangen. Bijgevolg werd de verwantschap met de burger van de Unie niet afdoende aangetoond.

Het recht op verblijf wordt daarom aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10ter, 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 4,§2 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Verzoeker betoogt het volgende:

"EERSTE MIDDEL:

-schending van art. 40bis en ter van de Vreemdelingenwet, schending van art. 10ter Vreemdelingenwet en art. 4 par. 2 van de wet van 8 juli 2011

Dat de aanvraag werd ingediend op 4 juli 2011; Dat de beslissing aan Antwerpen werd meegedeeld op 5 januari 2012;

Dat de wet stelt dat de beslissing m.b.t. de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf zo snel mogelijk genomen dient te worden en betekend dient te worden, t.t.z. ten laatste 6 maanden na de datum waarop de aanvraag ingediend werd;

Dat na het verstrijken van de termijn van 6 maanden volgend op de datum waarop de aanvraag ingediend werd moet de de verblijfsmachtiging verstrekt worden; Dat de termijn van 6 maanden een vervaltermijn is;

Dat in casu de termijn van 6 maanden verstreken was; Dat de gegevens van het faxbericht bovenaan de beslissing voor zich spreken"

2.2. De Raad wijst erop dat, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10ter van de vreemdelingenwet en artikel 4, § 2 van de wet van 8 juli 2011, zijn betoog juridische grondslag mist. Immers heeft verzoeker een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, zodat artikel 10ter van de vreemdelingenwet en artikel 4, § 2 van de wet van 8 juli 2011 hetwelk betrekking heeft op voormeld artikel 10ter in casu niet van toepassing zijn.

Verzoeker heeft een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op 4 juli 2011. Derhalve zijn de artikelen 40bis en volgende van de vreemdelingenwet van toepassing op verzoekers situatie.

Artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”

Artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af .

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat de gemachtigde binnen een termijn van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag een beslissing dient te nemen, zo niet dient een verblijfskaart afgeleverd te worden.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend op 4 juli 2011 en de bestreden beslissing op 30 december 2011 werd genomen, werd de bestreden beslissing *binnen* de termijn van zes maanden genomen. Waar verzoeker stelt dat hij pas buiten deze termijn heeft kennisgenomen van de beslissing, wijst de Raad erop dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling is met als doel de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. De kennisgeving heeft slechts als gevolg dat ze vanaf dan tegenwerpelijk wordt aan de betrokkene en de beroepstermijn begint te lopen. De datum van de kennisgeving is in casu irrelevant voor de beoordeling of er een beslissing werd genomen binnen de zes maanden.

Het eerste middel is onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM. Hij betoogt het volgende:

“TWEEDE MIDDEL:

-schending van art. 8 EVRM:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden; Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd"

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoekers aanvraag tot gezinshereniging in functie van een ascendent geweigerd werd omwille van het feit dat hij de verwantschap met de referentiepersoon niet afdoende heeft aangetoond omdat hij slechts een attest van de Syrische Ambassade in Brussel voorlegde. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen in de motivering van de beslissing nergens inhoudelijk betwist en ook in huidig verzoekschrift in gebreke blijft om stukken voor te leggen waaruit de verwantschap wel afdoende kan blijken. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestaan van voormelde verwantschap niet aantoonst en dus niet aantoonst onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, het beginsel van fair-play, het rechtszekerheidsbeginsel, machtsoverschrijding, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt het volgende:

“DERDE MIDDEL: Schending van beginsel behoorlijk bestuur, beginsel van fair play, rechtzekerheidsbeginsel en machtsoverschrijding, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen; Dat de beslissing tot weigering slechts overgemaakt werd op 05.01.2012 aan het gemeentebestuur en geantidateerd werd op 14.09.2011 om te laten uitschijnen dat de beslissing vroeger genomen en meegedeeld werd; Dat de faxmelding op de beslissing echter duidelijk is; Dat zulks een flagrante schending van het beginsel van fair play is;”

2.6. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, het rechtszekerheidsbeginsel, machtsoverschrijding, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze beginselen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden.

2.7. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers stelt zij dat de bestreden beslissing geantidateerd werd op 14 september 2011, doch de bestreden beslissing werd genomen op 30 december 2011 blijkens de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing zelf. Nergens is er sprake van het treffen van de beslissing op 14 september 2011. De bestreden beslissing, genomen op 30 december 2011, werd nadien overgemaakt aan het gemeentebestuur en ter kennis gebracht aan verzoeker op 19 januari 2012. Het betoog van verzoeker mist alle ernst.

Het derde middel is in de aangegeven mate onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER